

Za
šťastnou
hvězdou

Elizabeth
HARAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Pavel Dufek, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého překladu
TRÄUME UNTER ROTER SONNE
vydaného v roce 2016
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln,
podle anglického originálu FLIGHT OF THE JABIRU
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-700-8

Tuto knihu věnuji Michelle Horanové, která 10. února 2013 podlehla statečnému boji s rakovinou. Byla to srdečná, starostlivá a naprosto nesobecká žena, vroucně milovala svou dceru Michaelu, byla věrnou společnicí partnerovi Harrymu a velmi visela na rodičích a sourozencích. Mně byla výjimečnou přítelkyní.

Michelle, Bůh potřeboval dalšího anděla a vybral si tebe. Povolal tě k sobě dřív, než nám bylo milé, ale navždy budeš žít v našich srdcích a nikdy na tebe nezapomeneme. Stále budu v paměti chovat vzpomínku na naše mnohaleté přátelství a útěchu nacházím ve vědomí, že se spolu opět shledáme, až i mě jednou povolají mezi anděly. Pak mi ukážeš, jak mám zužitkovat křídla.

Kromě toho bych ráda poděkovala sestře Kate Mezerové za to, že mi pomáhala s rešeršemi. Poprvé po mnoha a mnoha letech jsme měly možnost samy dvě strávit čas spolu, což pro mě znamenalo moc.

1

Newmarket, hrabství Suffolk, Anglie, březen 1941

„Tady jsi!“ postěžovala si Lara, když otce konečně zastihla v jednom stájovém boxu. Uvědomila si, že její hlas zněl vyčítavě, jenomže dojít sem ji stálo neskonale mnoho odvahy. Vůně koňského těla a čerstvého sena, sedlového mýdla a naolejované kůže vyvolaly vzpomínky z dětství, které si jistě přála ponechat uložené v hloubi duše.

Stáj a koně, to byl otcův svět. Pro Laru neznamenal nic než skličující vzpomínky na ztrátu matky.

Přesto nyní prohledala skoro třicet boxů ve Fitzroyových stájích, kde její otec pracoval téměř deset let jako podkoní. Málem se už bála, že ho vůbec nenajde, a přesně vzato z něj viděla přes okraj boxu pouze vlasy; zbytek Waltera Penrose se ukryval za velkým koněm. Ale jeho hnědé kudrnaté vlasy byly nezaměnitelné. Celý týden ho prosila, ať se konečně nechá ostříhat. Rostly rychle a těžko se krotily, ale otec se tomu jen smál a žertoval, že koním, o které se stará, je úplně jedno, jak vypadá. A jemu zrovna tak. Nikdy nebyl marnivý.

Nyní stál sehnutý za grošovaným pólovým poníkem a kontroloval, zda je třmen správně nasazený. Sotva zaslechl její hlas, podíval se přes kohoutek koně a udiveně zamžoural. „Laro! Co tady pohledáváš?“ Narovnal se. Stáj byla poslední místo, kde by se dcery nadál.

„Hledala jsem tě. Nebo lépe řečeno hledám Harrisona Hornsbyho a myslela jsem, že ho najdu u tebe.“ Vtom se kuň otřepal, Lara se polekala a o krok couvla.

„Klid, Echo, klid,“ konejšil Walter zvíře. Dobře věděl, jak se Lara koní bojí a proč. Před devatenácti lety, to jí byly teprve čtyři, jí zemřela matka a ona ihned pochopila, že to má co dělat s nehodou na koni. Od té doby se hrozně bála všeho, co mělo něco společného s koňmi, a přestože se Walterovi dosud nepodařilo s jejími pocity rozumově ztotožnit, choval naději, že strach jednou překoná. „Laro, neboj,“ uklidňoval dceru. „Echo ti nic neudělá.“

„Fuj!“ zvolala zděšeně a ohrnula nos. „Teď jsem ke všemu ještě šlápla do kobylince! Tyhle boty jsem si dnes vzala poprvé. Půl roku jsem na ně střádala přídělové lístky. Kde je sakra stájník? Měl by tu být větší pořádek.“

„A ty bys tady bejt neměla,“ zavrčel Walter. Chvatně uvázal Echa k zadní stěně boxu, otevřel dveře a vtáhl Laru dovnitř. Pevně doufal, že si jí věčně špatně naladěný zaměstnavatel dosud nevšiml. „Nepovolanejm je přece přístup ke stájím přísně zakázanej. To snad víš! Kromě mě se tady směj zdržovat jen majitelé koní, hráči póla, stájníci a pucáci.“

„Tati, já vím, že tady nemám co dělat,“ zašeptala Lara. Pro jistotu si nechala pro sebe, že ji na to již upozornil nanejvýš patnáctiletý podkoní.

„Pochopitelně nám ve stájích pomáhaj i ženský, ale ty se na to v tom elegantním vohozu nehodíš.“

„To doufám,“ utrousila a zatahala si za lem sáčka ušitého na míru. „Tenhle kostým je sice starý už tři roky, ale stál mě minimálně půlku měsíčního platu. A klobouk jsem nosila málokdy, takže ho považuju za zánovní. Ale ze všeho nejhorší je ten hnůj na mých nových botách.“

„Děvenko, nacházíš se v maštali. To je tady holt běžný. Sem se fajnový hadry nehoděj. Hlavně jestli chceš, aby zůstaly čistý.“

V duchu mu dala za pravdu, nicméně nedokázala překročit svůj stín. Pořád se snažila oblékat podle módy, a to i zrovna teď, v době války a skoro neustálého bombardování

Londýna a dalších velkých měst. Dnes na sobě měla vlněnou sukni sahající do půli lýtek a k ní padnoucí dvouřadý kostýmový kabátek v modré barvě, o něco tmavší než její oči. Černé kozačky ke kolenům ladily s hebkými rukavicemi. Pod vkusným sametovým zvonovým kloboukem v půlnoční modři se skrývaly blond kadeře, splývající přes límeček z umělé kožešiny. Mrazivý vítr jí v tuto třeskutou, neutěšenou sobotu zbarvoval líce do zdravé růžové barvy. Velkýma modrýma očima, zlatě plavými vlasy, světlou pletí a zářivým úsměvem působila v tento chmurný den jako teplé sluneční paprsky.

Walter se na svého jedináčka nedokázal dál zlobit. Moc dobře chápal, proč se dospělým mužům podlamují kolena, když se Lara usmívá. I jeho si hravě omotala kolem prstu. Ani se neodvážil hádat, kolika chlapům zlomila srdce.

Ona sama zastávala názor, že ji muži neberou vážně, protože je drobná, blondatá a hezká – bez ohledu na to, že pokud jde o inteligenci, každého z nich by strčila do kapsy. Její moudrá hlava byla také důvodem, proč se stala učitelkou a toho času učila v Newmarketu pátou třídu. V jejich kruzích platilo, že žena od určitého věku má být vdaná a vychovávat děti. Třeba se toho jednou dočká i ona, avšak prozatím se chtěla prosadit společensky, a nikoli jen díky hezkému zevnějšku, nýbrž i jako inteligentní žena.

Walter si ji prohlížel láskyplně.

„Co Harrisonovi chceš?“ zeptal se tiše.

„Popřát mu hodně štěstí k zápasu v pólu.“

„Vždyť ty se o jezdeckej sport vůbec nezajímáš!“ vykukl oči.

„To je fakt. Vlastně mi jde spíš o Harrisona. Neměl v úmyslu se zápasu zúčastnit, ale jeho nadutý otec ho k němu donutil. Kdo kromě šlechticů si dnes, za války, může dovolit chovat koně? Harrison měl každopádně celý týden hrozný strach a morální podpora je to nejmenší, co pro něj mohu udělat.“

„Laro, ne tak nahlas!“ Walter znova ustaraně vykoukl z boxu. „Lord Hornsby se potuluje někde okolo.“ Ovšem v skrytu duše se do chlapcovy bázně dovedl vcítit. Při kohoutkové výšce sto padesáti tři centimetrů byl Echo, temperamentní a silný argentinský kříženec kreola, na malého Harrisona dost velký – až příliš velký, jak se Walter obával, neboť desetiletého kluka mohl popsat přinejlepším jako drobného a křehkého. Přitom Echo potřeboval pevnou ruku. Hochův otec lord Roy Hornsby bohužel tento názor nesdílel. Domníval se, že zkušeným a talentovaným koněm dělá synovi laskavost. Echo byl jedním ze čtyř nervózních poníků, které měl Harrison ten den jezdit. Na každou čakru, to znamená sedmiminutovou čtvrtinu zápasu, měl mít čerstvého. A byl by skoro zázrak, kdyby se mu podařilo celou dobu udržet v sedle a přečkat to ve zdraví. Jenže Walter si netroufl toto mínění vyslovit v lordově přítomnosti.

„Laro, nemám chuť kvůli tobě přijít o místo. Jsem přešťastnej, že mám práci, co mě baví. Spousta lidí byla kvůli válce odvedena na nucený práce!“

„Tati, lord Hornsby je sice tvým zaměstnavatelem, ale Harrison je zase mým žákem. Když má strach nebo je znepokojený, projevuje se to na jeho výsledcích ve škole, protože si ze všeho hned dělá těžkou hlavu. Včera strávil víc času na toaletě než v učebně. Ten chudáček má nervy nadranc.“

Walter obdivoval, jakou si Lara dělá o žáky starost, která přesahovala školní docházku. To, co mu právě vyličila, pro něj nebylo nic nového. I tohle ráno, před přípravou na zápas, se Harrison dvakrát dovolil, zda smí na záchod. A pravděpodobně se na něm zdržoval i nyní.

„Harrison pólo nenávidí,“ pokračovala Lara. „Sám to dobře víš. Není zkrátka sportovní typ. Jenomže jeho otec si to nechce přiznat! Já to nechápu. Možná bych si s ním měla promluvit...“

„To ať tě ani nenapadne! Nepleť se do toho. Jenom bys lorda rozzlobila.“

„Přece mu nemůže být jedno, co synovi způsobuje!“

„Vždyť víš, že to bejval jeden z nejlepších pólistů v Anglii.“ Ne že by se Walter svého zaměstnavatele zastával, ale aspoň se ho snažil pochopit. „Prostě si přeje, aby ho Harrison horlivě následoval. Není přirozený, když otec touží po tom, aby šel syn v jeho stopách?“

„Harrison přece nenese vinu za to, že mu tátu zranili ve válce, a proto už nemůže hrát pólo,“ namítla Lara. „Harrison má také svá práva. Nezajímá se o sport, ale sbírá poštovní známky a rád pozoruje ptáky. Kromě toho hodně čte. Nejraději detektivky. Kdyby si na něj otec udělal čas, rychle by se přesvědčil, jakého má báječného syna.“

Walter se dokázal do dceřiných výčitek vžít. Mokrát byl svědkem šefova složitého vztahu se synem a pokaždé se musel přemáhat, aby držel jazyk za zuby a chlapce spontánně nehájil. Před několika týdny se odvážil utrousit opatrnou poznámku a div za to nebyl propuštěn. Zachránil ho jen přímo legendární cit pro koně a fakt, že většina dobrých podkoních byla odvedena na vojnu. Walter byl tohoto osudu ušetřen, protože v mládí po nemoci přišel o ledvinu.

Místo si teď sice udržel, přesto si nemístnou připomínkou vykoledoval nepříjemnost. Od onoho dne lord Hornsby jeho práci soustavně kritizoval a kvůli kdejaké maličkosti mu dělal dusno. Walter si víc než dřív dával pozor, poněvadž si výpověď nemohl dovolit. Nejen proto, že potřeboval peníze – čím déle se válka vlekla, tím víc klesal počet chovatelů koní, a tudíž i pracovních míst, která pro něj přicházela v úvahu.

Echo netrpělivě hrabal kopyty. Lara se tiskla ke zdi boxu.

„To, jak se lord k ubohému Harrisonovi chová, podle mého názoru hraničí s fyzickým násilím,“ zasyčela.

„Laro, prosím, ne tak nahlas,“ špitl Walter. Na chodbě zahlédl lorda s Harrisonem, ale naštěstí k němu stáli otočení zády. „Musíš odsud vypadnout. Běž, a jestli chceš sledovat zápas, posad' se na tribunu.“ Potichu otevřel dveře stání

a ukázal jí k postrannímu východu, kde nemohla na lorda narazit. „A už sem, prosím tě, nechoď. Uvidíme se později doma.“

„Ještě jsem chtěla Harrisonovi popřát hodně štěstí,“ rozdurdila se, když ji otec nesmlouvavě strkal ze dveří ven.

„Vyřídím mu, žeš tady byla,“ slíbil jí a rázně za ní zavřel dveře boxu.

Zápas v pólu, to byla neradostná podívaná – obzvlášť pro toho, kdo neznal jeho pravidla. Lara halasným jástem povzbudila malého Harrisona, nicméně ke své lítosti záhy zjistila, že s ostatními neudrží krok. Sotva se dostal k míčku, hned ho ztratil. Navíc se mu nedařilo udržet napjatého Echa na uzdě, a tak na sebe první posměšné poznámky diváků nenechaly dlouho čekat. O přestávce by Lara nejraději zašla za svým žákem a utěšovala ho.

Ve druhé čtvrtině se situace ještě zhoršila. Kluk teď seděl na jiném koni a ten se očividně ovládal obtížněji. Byl svalnatý a trénovaný a potřeboval vedení zkušeným jezdcem, a tím Harrison bohužel nebyl. Tomu nic nevycházelo a svému týmu nebyl oporou. Naopak. Lara pozorovala lorda Hornsbyho. Stál se zasmušilým výrazem obličeje a zkříženými rukama u postranní čáry a svým vzezřením a chováním nenechával nikoho na pochybách, jakou má moc. Byl středně vysoký a kostnatý, ramena měl sice úzká, ale rovná a chodil, jako by spolkl pravítko. Působil troufale a nepřístupně a vystupováním by dělal čest každému oficirovi. Měl jediný hendikep: jednu nohu kratší. Stalo se mu to při útoku hned v prvních dnech války. Nepřátelská kulka mu roztránila stehenní kost. Následkem toho kulhal a sám to vnímal víc než okolí. To samozřejmě ovlivnilo jeho sebevědomí a domnělou vadu se pak snažil kompenzovat chladným, dominantním vystupováním. Silné bolesti mu nejen bránily provozovat oblíbený jezdecký sport, ale pozvolna také

měnily jeho osobnost – a to nikoli k lepšímu, jak jeho okolí poznávalo. S jinými rodiči neprohodil ani slovo, zato byl připraven notně povzbuzovat syna. Pro Harrisona muselo být strašné, že ho otec takto bedlivě sleduje. Lara zklamaně hleděla na hrací plochu. Najednou si to k Harrisonovi přihasil tělesně daleko vyspělejší protihráč a uštědřil mu ránu ramenem. Chlapec vyletěl ze sedla a dopadl na zem. Lara vyskočila, ale v tlačenci na hřišti nad ním viděla jenom koňské nohy a kopyta. Stejně jako všichni ostatní okolo zatajila dech. Harrison se skulil stranou, svíjel se a pak zůstal nehybně ležet.

„Žije?“ zeptala se jedna žena nahlas.

„Možná ho koně udupali k smrti,“ odpověděl muž vedle ní. „Odsud to není poznat.“

Lara to už neunesla. Tlačila se davem, seběhla z tribuny a hnala se k okraji blátivého hřiště. Harrison ležel na nosítkách. Ulevilo se jí, až když se pohnul. Ale srdce jí ještě bušilo jako splašené.

Pohled se jí zatoulal k lordu Hornsbymu. Ten stál jako dosud ztuhle u postranní čáry a nedával najevo žádné pohnutky. Přestože jeho syn sténal a s tváří zkřivenou bolestí se chytil za nohu, ani ho nenapadlo se na něj jít podívat. Lara vycítila, jak v něm roste hněv. Nejradši by ho okřikla, aby byl vůbec rád, že je syn ještě naživu. Měla nutkání běžet za Harrisonem a konejšit ho, jenže si uvědomovala, že by to nebylo po chuti otci ani lordu Hornsbymu.

A tak jen přihlížela, jak Harrisona odnášejí k otci. Až teď jí trklo, že nikde nevidí Nicole, Harrisonovu matku. Lord jí zřejmě jako mnohokrát zakázal na zápas přijít, aby předešel rozmazlování jejich syna.

Lord se nad něj sklonil, popadl ho za ruku a trhnutím jej postavil na nohy. Po krátkém a patrně ostrém rozhovoru se zdravotníky vlekl klopýtajícího syna ke stáji.

Lara se za nimi ohlížela s otevřenými ústy. To snad není pravda! Rozhodla se, že musí okamžitě zjistit, jak na tom

chlapec je, i kdyby se to jeho otci nelíbilo. Koneckonců byla jeho učitelkou, což její starost ospravedlňovalo. A co její otec? Ten by to měl pochopit.

Lordův hromový hlas bylo slyšet už zdálky.

„Harrison, dneska jsi zpackal všechno, co se pokazit dalo!“ křičel nepřičetně. „Copak v té své duté makovici nedokážeš udržet nic z toho, co jsem tě naučil?“

Lara šla za hlasem středovou stájovou chodbou mezi prázdnými boxy.

„Máš vůbec potuchy, kolikrát jsem z pólového koně spadl já? Nesčíslněkrát! Když sportovec upadne, vstane a maká dál. A to bez otálení! Za žádných okolností nezůstane ležet na zemi a nebulí jako holka.“

Lara zaslechla, jak Harrison štká, což ještě umocnilo její potřebu ho utěšovat a zároveň zlost na jeho otce. Přidala do kroku a konečně je objevila u hromady slisovaných balíků sena. Na jednom seděl zaražený a vzlykající Harrison a mlčky snášel příval tátových slov. Lord stál k Laře zády. Chlapec měl jednu nohavici roztrženou, koleno mu silně krvácelo a očividně ho bolelo. Pohled na něj jí mohl srdce utrhnout. Bolest po pádu z výšky koňského hřbetu, k tomu ještě leknutí, a teď navíc otcovo kázání – Harrison nyní potřeboval, aby ho maminka vzala do konejšivé náruče a ránu mu ovázala.

„Přestaň konečně fňukat,“ láteřil Hornsby. „Už nejsi mimino, tak se tak nechovej.“

Lara nevěřila vlastním uším. Proč syna takhle uráží? Kluk se snažil vzpamatovat, ale zjevně se mu to nedařilo. Při každém nadechnutí se mu roztrásla útlá ramena. Mimoto se držel za bok, nepochybně ho měl také naražený. Možná měl našťipnutá, nebo dokonce zlomená žebra. Rozhodně musel k lékaři. Jak to, že ho otec nenechá prohlédnout? Lara se ovládala jen silou vůle, jinak by k hochovi přiskočila a vzala ho do náruče. Zato jazyk za zuby bohužel neudržela.

„Okamžitě syna přestaňte týrat!“ vykřikla. Rozrazilila dveře a celá rozechvělá hněvem vpadla do boxu. „Harrison není dospělý! Je to dítě, které má před sebou ještě hodně času, než dospěje. Kromě toho nemá rád ani koně, ani pólo. Snad byste to věděl sám, kdybyste nebyl posedlý touhou ukojit vlastní sportovní ctižádost jeho prostřednictvím.“

Harrison se na ni podíval. Tvář měl usazenou a byl z toho celý popletený. Lara si uměla dobře představit, že se diví, jak se učitelka odvažuje otci postavit. A ještě k tomu na jeho obranu. I lord vypadal užasle. Takhle s ním určitě ještě nikdo nejednal. Jenže údiv se bleskurychle proměnil v rozhořčení.

„Slečno Penroseová, do toho, jak mluvím se svým synem, vám absolutně nic není,“ obořil se na ni.

„Je zraněný, kdoví jestli nemá zlomených pár žeber, a vás nenapadne nic lepšího, než mu poručit, aby se vyhoupl zpátky do sedla a choval se jako muž? Pane na nebi, vždyť mu je teprve deset!“

„Za nic na světě ho nenechám rozmazlovat ženskou. Pokud chce Harrison v tomto světě přežívat, musí být tvrdý, a takovéto zápolení skýtá vynikající příležitosti k zocelování.“

Tak to byl tedy jeho cíl. Lara volila slova rozvážně v naději, že ho dokáže přesvědčit. „Lorde Hornsby, je mi upřímně líto, že už nemůžete jezdit, ale tím, že Harrisona nutíte do póla, se lépe cítit nebudete.“

Nic nevhodnějšího říct nemohla. Hornsby v tváři zbrunátněl. Pevně sevřel rty, což mu dodalo hrozivý výraz, a upřel na ni pohled, kterým jako by ji provrtával.

„Jak se odvažujete?“ zahřměl a přistoupil k ní o krok blíž. Cítila, jak ji opouští kuráž. Lord byl pověstný záchvaty zuřivosti, ale zažít ho z první ruky ji zastrašilo.

„Jste stejná jako váš otec!“ zařval dopáleně. „Jednoznačně překračujete meze. Ale beze mě! Podřízení se mnou nemají co mluvit jako s rovnoprávným člověkem. Nepřísluší vám kritizovat, jak nakládám se svým synem.“ Jeho vztek ještě narůstal, pokud to vůbec bylo možné. Přikročil těsně k Laře.

Ačkoli byla rozezlená, vzápětí litovala, že mu hodila rukavici. Tenhle člověk naháněl strach a ona dobře věděla, jak se chudák Harrison cítí. Ale když už si s tím začala, musela s ním svést bitvu.

„Jako učitelka vašeho syna mám povinnost se starat o jeho blaho,“ odvětila co nejklidněji. „A Harrison je nesmírně citlivý.“

„Jste dcera mého štalmajstra,“ hartusil Hornsby. „Má štěstí, že ho vůbec ještě zaměstnávám, přestože rád strká nos do cizích záležitostí. Vy stojíte stejně jako on společensky hluboko pode mnou – na to nezapomínejte!“

Lara se zhluboka nadechla. „I když nás pokládáte za méněcenné,“ namítla klidným hlasem, „nedává vám to právo zacházet s Harrisonem tak zle. Pořád je z vaší krve.“

„To mi nemusíte připomínat,“ vypěnil lord. „Je to Hornsby, a proto je odpovědný sám za sebe. A co se týká vás, postarám se, abyste přišla o práci. Takovou drzost si nenechám líbit.“

Zírala na něj nevěřičně. „Vy mě chcete nechat vyhodit?“

„Jakpak by ne,“ přisvědčil se samolibým úsměvem. Nepochybovala, že má tu moc.

„Za to, že jsem hájila vašeho syna a dělala si o něj starost?“ Tak daleko by přece nezašel.

„Za to, že jste se míchala do mých výchovných metod.“

To už se v Laře vařila krev. Beztak se ji rozhodl připravit o práci, a když už neměla co ztratit, řekla mu od plic, co si myslí. „Jste tyran,“ vyjela na něj. „Zneužíváte moci vyplývající z vašeho postavení. Jen proto, že jste býval důstojníkem, si myslíte, že smíte každého komandovat. Přitom ve skutečnosti jste jen přehnaně sebevědomý ubožák. Ještěže se vám Harrison ani v nejmenším nepodobá.“

Hornsby přimhouřil oči do úzkých štěrbin a pomalu zařal ruce v pěst. Vypadal, jako by měl každou chvilku vybuchnout, a Laře najednou došlo, že kromě nich není ve stáji nikdo jiný. Na jedné straně svých slov nelitovala, protože si

je zasloužil, na druhé se jí náhle zmocnil strach. Kdo mohl vědět, čeho je ten člověk schopný? Pro jistotu o kousek couvla směrem ke dveřím stání.

Zdálo se, že ji lord napadne výhružně vztyčenou pěstí. Ale již prvním krokem stoupl na hrábě zaházené senem a násada ho prudce zasáhla doprostřed obličeje. Ztratil rovnováhu, klopýtl a při pádu se uhodil hlavou o džber. Lara zkoprněle sledovala, jak povážlivě leží na stájové podlaze. Z úst mu stékaly kapky krve. Harrison nechápavě civěl střídavě na jednoho a na druhého.

Lara se vzchopila a chvatně se nad muže sehnula. Že by byl mrtvý? „Lorde Hornsby!“ oslovila jej panicky a stiskla mu zápěstí. Ucítla pulz a úlevou si oddechla. Opatrně ho otočila na bok a otevřela mu ústa. Do sena z nich vypadl zakrvácený řezák. Na zátylku naštěstí krev nespátřila, zato velkou bouli.

„Je táta mrtvý?“ zakňoural Harrison.

„Ne,“ uklidnila ho Lara a narovнала se. „Jenom je v bezvědomí a potřebuje lékaře – stejně jako ty. Dojdu pro pomoc.“

„Nenechávejte nás samotné,“ prosil ji vyděšeně. V tváři byl strašně bledý.

„Harrison, jsi statečný kluk. Přivedu pomoc a ty zatím dávej na tatínka pozor.“

„A co mám dělat, jestli se probere?“

„Vůbec nic. Asi se nebude moc hýbat. Já se hned vrátím.“

Lordova zranění si vynutila ošetření v nemocnici, kde pak ještě strávil pár hodin na pozorování. Lara ho ze svého místa na chodbě tu a tam zahlédla, když za ním docházely sestry. Obličej měl viditelně pohmožděný a rty opuchlé. Zapudila myšlenku na to, jak příšerně musel zuřit, když zjistil, že přišel o zub. I přes zavřené dveře do pokoje slyšela, jak příkře sestrám rozkazuje, a neuniklo jí, že od jeho lůžka pokaždé odcházejí vynervované a zardělé.

„Smím krátce k lordu Hornsbymu?“ dovolila se jedné z nich.

„Nikoho nechce vidět. Ani svou ženu,“ odpověděla stroze. Její pohled zřetelně prozrazoval, že má Laru za blázna, když se hodlá dobrovolně zdržovat v místnosti s ním.

„Ale já pro něj něco mám.“ Lara jí opatrně podávala složený kapesník.

Sestra si ho prohlížela rozpačitě. „Myslím, že nic nepotřebuje.“

Lara kapesník pečlivě rozprostírala.

Sestra se usmála a zub od ní převzala. „Postarám se, aby ho dostal.“

„Mnohokrát děkuji!“

Doma na ni čekal otec. Neklidně přecházel po světnici sem a tam. V konírně mu pouze sdělili, že lord Hornsby byl převezen do nemocnice. Zprvu tuto informaci považoval za mylnou, neboť se domníval, že se v sanitce nachází Harrison, protože se zranil při zápase v pólu. Potom však kdosi přišel se zprávou, že jejich zaměstnavatel upadl, zůstal ležet v bezvědomí a Lara zavolala záchranku. Bližší okolnosti nikdo neznal.

„Kde ses celou dobu toulala?“ vybafl na ni znepokojeně, sotva vešla.

„V nemocnici.“

„Proč?“

„Protože jsem se chtěla ujistit, že lord Hornsby není zraněn vážně.“

Walterovi se v obličejí zračil údiv. „Jak to?“

„No, byla jsem při tom, když...“ hledala správná slova.

Otec vzdychl. „Neříkej mi, žes měla něco společného s jeho převozem do špitálu.“

„Nebyla to moje vina...“

„Co to má znamenat? Stájím ses přece měla vyhejbat!“

Než stačila odpovědět, někdo zaklepal na dveře. Walter otevřel a před prahem stáli dva policisté.

„Jsem nadrotmistr Andrews,“ představil se starší z nich. „A tohle je můj kolega konstábl Formby. Bydlí zde slečna Lara Penroseová?“

„To souhlasí,“ potvrdil Walter.

„A vy jste kdo?“

„Lařin otec. Walter Penrose.“

„Pane, je slečna Penroseová doma?“

„Ano, je.“

„Rádi bychom s ní hovořili.“

„Samozřejmě. Oč kráčí?“

Lara předstoupila. „Já jsem Lara Penroseová,“ pozdravila strážníky. „Co si přejete?“ Předpokládala, že se jí budou vyptávat, co se přihodilo ve stáji.

Avšak nadrotmistr ji ihned uchopil za ruku. „Slečno Penroseová, tímto jste předběžně zadržena.“

Walter slyšitelně zalapal po dechu. „Vy ji zatýkáte? Ale kvůli čemu?“

„Za napadení lorda Hornsbyho.“

„Já jsem ho nenapadla,“ bránila se. „Klidně se ho na to zeptejte.“

„Lord Hornsby vypověděl, že jste se na něm dopustila násilí.“

Laře se podlomila kolena. „To musí být nedorozumění. To by lord Hornsby netvrdil. Není to totiž pravda.“

„Pane, měl byste dceři sehnat dobrého advokáta,“ nadhodil Andrews a obrátil se k odchodu.

„Kam ji odvádíte?“

„Na policejní stanici ve Vicarage Road. Tam proti ní bude úředně vznesena žaloba.“

„Tati, to je nedorozumění,“ zvolala Lara přes rameno.

2

Lara pocítovala situaci před domovními dveřmi jako dramatickou, ale to bylo slabé slovo. Vyklubala se z ní děsivá záležitost.

„To je přece absurdní!“ vykřikla téměř hystericky, když ji policisté vedli na strážnici jako zločinku. Přestala se ovládat. Jenom hrdost jí nedovolovala před těmi dvěma příslušníky padnout na kolena a prosit, ať ji pustí.

Od okamžiku zatčení se jim snažila obvinění vymluvit, jenže s postupem času v ní rostl pocit křivdy a marnosti. Policisté ji vůbec nebrali vážně a neměli chuť si poslechnout její verzi události, natožpak aby dali najevo porozumění. „Přece nemůžete uvěřit, že jsem lorda Hornsbyho napadla! Vždyť je to důstojník ostřílený v boji, kdežto já drobná žena, vysoká ani ne metr šedesát. To přece nedává smysl!“

„Prý jste ho zaskočila. Na váš útok nebyl připraven.“

„Ale to není pravda!“

„O tom, že byl lord Hornsby napaden, není nejmenší pochybnosti. A za pachatelku označil vás,“ vyhrkl nadrotmistr Andrews nedůtklivě.

Věřil tedy Hornsbymu. Nejspíš se mu zdálo nemyslitelné, že by lord tvrdil něco, co neodpovídá skutečnosti. Kromě toho by bylo trapné, kdyby se bývalý voják nechal knokautovat křehkou ženou.

„Už jsem vám opakovaně vysvětlila, že nedopatřením šlápl na hrábě a násada ho zasáhla do obličeje.“ Zvýšeným hlasem Lara vyjadřovala nevinu a zlost.

„To tvrdíte vy!“

„Možná to zní neuvěřitelně, ale...“

„Hájit se můžete před soudem,“ přerušil ji Andrews. „Navrhují vám, abyste mlčela, dokud si nepromluvíte s obhájcem.“

„Já žádného nepotřebuji,“ čertila se, slzy na krajíčku. „Jsem nevinná.“

Na řadě židli seděli muž a žena a pozorovali scénu. Lara je tipovala na pachatele kriminálních činů, kteří čekají na výsledky. A k téhle sortě lidí teď měla patřit i ona? Taková potupa by ji nikdy ani nenapadla.

„Tady si sedněte,“ vyzval ji Formby a ukázal na volnou židli mezi těmi dvěma. „Já ještě musím vyřídit papíry.“

Lara dostala strach.

„Nemohla bych počkat někde jinde?“ zeptala se nesměle. „Někde v ústraní.“ Situace byla beztak dost trapná, raději by se vyhnula zámince k drbům.

„Kanceláře máme plné.“

„Sednu si na chodbu nebo do kouta. Hlavně aby mě nikdo neviděl. Musí vám být jasné, že nejsem žádná kriminálnice. Ta záležitost se určitě co nejdříve vyřeší.“

Muž se ženou se pobaveně pošklebovali.

„Jestli vám to je milejší, můžete počkat v některé cele,“ poznamenal Formby netečně.

Lara přemýšlela. „Jsou v nich nějakí lidé?“

„Kvůli tomu vězeňské cely existují,“ odsekl.

„Lidé jako... tihle dva tady?“ špitla a hlavou kývla směrem k dvojici.

„Ano, slečno. Pokud jste si nevšimla, nacházíte se na policejní stanici. Naši hosté obvykle nepatří ke společenské smetánce.“

Lara to vzdala. „Raději počkám zde.“ Opatrně se posadila na krajíček židle mezi oběma výtečníky, nervózně si tahala za lem kabátku a schoulila se do sebe, aby se ani náhodou nedotýkala muže či ženy.

On jí bezostyšně civěl na nohy, načež si stáhla sukni co nejvíc dolů. Nato se odvážila nervózně pohlédnout na ženu

na židli vedle. Měla na sobě špatně padnoucí černé šaty s hlubokým výstřihem. Rysy obličeje měla tvrdé a byla tak vychrtlá, že její poprsí připomínalo scvrklé švestky. Žena pohled opětovala, Lara sklonila hlavu a zadívala se na podlahu. Sousedka měla boty tolik obnošené, že kdysi patrně červená kůže po stranách popraskala. Z celé postavy vycházel vyloženě nepříjemný zápach.

Jak si od ní Lara ještě o kousek odsedla, dotkla se mužovy paže, trhla sebou a zvedla zrak. Odvrátila ho, když si všimla, že si ji ten chlap znechuceně prohlíží od hlavy k patě.

„Cáks provedla, kotě?“ vyzvídala žena. Pach zkažených zubů praštil Laru přes nos.

„Nic,“ odvětila stroze. „Ale nikdo mi to nechce uvěřit.“

Žena si přehodila hubené nohy křížem, a tím odhalila na punčoše dlouhé utíkající oko. „Jasnačka,“ ušklíbla se. „To já sem taky vzorně nevinná.“

„Já doopravdy,“ trvala na svém Lara se slzami na krajíčku. „Vypadám snad na to, že bych někoho dokázala napadnout? Pracuji jako učitelka a jsem naprosto bezúhonná.“

„Aha, tak to promiň,“ pitvořila se žena pobaveně. „Frede, slyšels to? Sedí tu s náma ňáká bezúhonná uča. Tady v Newmarketu sou kriminálnice docela citlivky.“

Lara stěží potlačovala slzy.

„Co myslíš, Hazel, kolik taková uča asi tak vydělává?“ prohodil muž při pohledu na Lařin kostým ušitý na míru a vysoké kožené boty.

„Každopádně víc než já na štrychu,“ zašeptala Hazel co nejtišeji, aby ji konstábl neslyšel, a štěbetala dál.

Lara byla vyvedená z míry. Hazel je prostitutka! V jaké společnosti se to ocitla? A to jen proto, že se zastala Harrisona. Bylo to absurdní!

Vyskočila a přistoupila k psacímu stolu. „Tato situace je zkrátka směšná,“ stěžovala si horlivě píšícímu úředníkovi. „Zajedu do nemocnice a promluvím s lordem Hornsbym.“

Zcela jistě potvrdí, že jsem ho nenapadla.“ Za ní Hazel cosi zakejhala. Lara se otočila a zlostně se na ni zamračila.

„Vsadím se, že si to ten lord, ať se menuje, jak chce, zasloužil,“ zakřenila se šlapka. „Měl by bejt chlap a přiznat to.“

„Já jsem ho nenapadla. Harrison to může dosvědčit.“

„Kdo je Harrison? Tvůj šamstr?“ zeptal se Fred se smyslým výrazem.

„Samozřejmě že ne. Je mu deset let. Je to lordův syn a jeden z mých žáků, mimochodem velmi citlivé dítě. Dnes odpoledne měl těžký pád při pólu, a místo aby ho otec politoval a utěšoval, tak mu vynadal.“

Hazel s předstíraným rozhořčením vytřeštila oči. „No to je hrozný, co ty na to, Frede?“ posmívala se.

„Zasáhla jsem jen na Harrisonovu obranu.“

„No jasně, zlato!“

„V rozhovoru s lordem Hornsbym se všechno jistě vysvětlí a na nesvár se brzy zapomene.“

„To zní, jako bys měla pádnej důvod toho darebáka zpráskat.“

„Já jsem ho nezpráskala, jak říkáte,“ hájila se Lara a vstávala.

„Slečno Penroseová, nikam nepůjdete,“ zarazil ji Andrews. „Zůstaňte sedět. Kdybyste se zpěchovala, nechám vás neprodleně odvést do cely.“

„Ale proč nesmím s lordem Hornsbym mluvit? Ušetřilo by nám to spoustu času.“

„Už jsme vás informovali, že právě on vás obvinil.“

„Ale pak lže,“ vyhrkla Lara. Zdála se u konce se silami.

Andrews a Formby se na sebe podívali, potom se konstábl rezolutně postavil vedle Lary a pevně jí stiskl ruku.

„Au!“ vykřikla. „Okamžitě mě pusťte!“ Zachvátila ji panika. Energicky šklubla rukou, aby se ze sevření vytrhla, a přitom si rozpárala šev rukávu kostýmového kabátku. Vzápětí se uvolněnou paží ohnala dozadu a Andrewse praštila do nosu, až mu začal krváčet.

„Zlomila jste mi nos,“ zasupěl a vytryskly mu slzy. Nos si otřel a prohlížel si krev na hřbetu ruky. Zuřivě zkřivil obličej.

Lara nevěřila svým očím. To snad není pravda! „Je mi to neskonale líto,“ omlouvala se. „To jsem nechtěla.“

„Odvést!“ rozkázal nadrotmistr a sáhl do kapsy pro kapesník, aby si setřel krev z tváře. Hazel a Fred se zajíkali smíchem.

Formby znova popadl Laru za paži. „Ještě jeden takový záchvat zuřivosti, a nasadím vám pouta,“ pohrozil jí.

„Byla to přece nešťastná náhoda! Nemohu za to. Nezávřejte mě, prosím, do cely,“ škemrala. „Zůstanu sedět zcela klidně.“

„Šanci jste měla,“ zavrčel konstábl a nesmlouvavě ji táhl za sebou.

„Dobře víte, že to, co se právě přihodilo, je částečně vaše vina,“ argumentovala, ale jenom si tím vysloužila zlý pohled. „Samozřejmě jste to neměl v úmyslu, jenže já taky ne,“ dodala chvatně. „Ale podívejte se, co jste mi provedl s kabátkem!“

Konstábl ji vedl po vrzající dřevěné podlaze dlouhou chodbou. Po pravé straně se nacházely čtyři zamřížované cely, kde nyní pobývalo několik zadržených. Někteří ji očumovali chlípně, jiní hrozebně.

Konstábl otevřel poslední celu a strčil Laru dovnitř. Smrdělo to tam močí a potem.

„Teď proti vám budou vznesena dvě obvinění z ublížení na těle,“ konstatoval policista, když za ní zavíral mřížové dveře. „Je velmi pravděpodobné, že vás čeká delší pobyt ve vězení.“

Lara nevěřila svým uším. „To ne... myslíte vá... vážně,“ vykoktala.

Konstábl na to nic neřekl, ale jeho pohled ji nenechal na pochybách, že nepřehání.

„Snad mi alespoň uhradíte škodu na kostýmu,“ ohradila se vzdorně, když se obrátil k odchodu. Sama si uvědomila, jak

to znělo směšně. Vždyť roztržené sáčko byla nyní její nejmenší starost.

Pomalou se otáčela. Zvědavě po ní pokukovali rozcuchaní pobudové v rozedraných šatech – jeden muž a dvě ženy. Ty byly ve středním věku, ale tento dojem možná vyvolával čas a nelítostné okolnosti. Muž se jevil o něco starší a působil jako jeden z bezdomovců, kterých žilo ve městě nesčetně.

„Má někdo nějaké připomínky?“ vyjela na ně Lara nedůtklivě.

Všichni tři mlčeli.

Hodinu nato vešel do policejní služebny Walter Penrose s dlouholetým přítelem a jeho strýcem, právníkem. Po krátkém rozhovoru směli za Larou. Ta se celou dobu držela co nejdál od trojice, s níž sdílela celu, seděla na zemi a bědovala nad vzniklou situací. Dokonce uronila pár slz. Jakmile spatřila otce, nesmírně se jí ulevilo. Vrhla se k mřížím a skrz ně ho vzala za ruce.

„Laro, seš v pořádku?“ dělal si Walter starost.

Přemožena citem jen přikývla.

Vzápětí Walter zahlédl utržený rukáv. „Co jste tu s mou dcerou dělali?“ osopil se na trojici.

„Tati, oni s tím nemají nic společného. Můžeš mě odsud dostat ven?“

„Pokusíme se, ale nevypadá to s tebou dobře. Doufám, žeš nadrotmistra Andrewse nenapadla, jak tvrdí.“

Vylíčila mu, jak k nehodě došlo.

„Proto máš kabátek roztrženej?“

Pokývala hlavou.

Walter vzdychl. „Pamatuješ na mýho přítele Billa Irvinga?“

„Jakpak by ne? Dobrý den, pane Irvingu.“

„Laro, dovolte, abych vám představil svého strýce Herberta. Je advokátem.“

Lara mu podala ruku mezi tyčemi. „Těší mě, pane Irvingu. Dostanete mě odsud?“

„Kéž bych mohl říct, že ano. Ale nebude to snadné. Lord Hornsby zakázal, aby jeho syna podrobili výslechu. Tím pádem není možné vaši verzi případu potvrdit.“

Pochopila, že to je špatná zpráva. „Nedá se s tím nic dělat?“

„Bohužel ne. Harrison je nezletilý, a proto je k jeho výslechu zapotřebí svolení zákonného zástupce. A ještě vám přitěžuje oznámení nadrotmistrovo...“

Lara cítila, jak se v ní rozprostírá nekonečná prázdnota. Zklamaně svésila hlavu.

„Udělám všechno, co je v mých silách. Již brzy vás jistě předvedou k soudci. Snad se mi mezitím podaří nadrotmistra přesvědčit, aby oznámení stáhl. Máte nějaké nezaujaté svědky?“

„Svědky?“ Lara náhle pookřála. „Ale ano! V místnosti u toho byl jeden muž a žena. Jmenují se Fred a Hazel. Ona je prostitutka; proč je zde Fred, nemám tušení. Třeba tam ještě jsou, protože podle mě nikoho dalšího do cel nepřivedli.“

„V přijímací místnosti jsme se s nikým nepotkali,“ zklamal ji Walter.

„Neznáte náhodou jejich celá jména?“ zeptal se právník. „Usnadnilo by nám to pátrání po nich.“

Lara zavrtěla hlavou.

„Dobrá, tak nejprve promluví s nadrotmistrem Andrewsem. Snad se mezitím trochu uklidnil a bude přístupný argumentům,“ uzavřel Herbert, avšak jeho hlas nesliboval velkou naději.

„Pane Irvingu, mnohokrát vám děkuji,“ loučila se s ním Lara smutně. „Vlastně jsem doufala, že zde nebudu muset strávit noc.“

„Laro, je mi líto,“ odpověděl právník, „ale bohužel to asi nevyjde.“

3

Laru přivedli do soudní síně, kde se mělo projednávat stanovení kauce. Herberta Irvinga ihned udeřilo do očí, jak je nervózní. Sotva se posadila vedle něj, vyzařoval z ní postoj, kterým jako by říkala: „Vůbec nemohu uvěřit, že to je skutečnost.“ Zažil to již u mnoha nevinných klientů. A o její nevině byl přesvědčen. Znal ji od jejího narození a za její charakter by dal ruku do ohně, ale bez ohledu na tento osobní úsudek měl dostatečné znalosti lidí a zkušenosti, aby v ní dokázal číst jako v knize. Ani v nejmenším nepochyboval, že jí chce lord Hornsby vytrít zrak. Ten jistojistě věděl, co se přesně událo, jenomže by takovou potupu nikdy neunesl.

Po dvou nocích ve vězeňské cele na sobě Lara měla stále totéž oblečení. Vypadala hodně unaveně a vlasy měla trochu rozčuchané. Otec jí chtěl přinést něco čistého na převlečení, ale mladý policista na stráži u brány to nedovolil s odvoláním na nadrotmistra Andrewse. Ten si na základě svého „zranění“ nechal napsat neschopenku, vydal nařízení, že Lara nemá nárok na výsady, jako jsou dárky, a nesmí přijímat návštěvy s výjimkou právního zástupce.

Herbert se tak jako Lara podíval na jejího otce, jediného hosta v hledišti. Mnoha rodičům žáků byl vstup odepřen, neboť všichni věřili v Lařinu nevinu. Proto se alespoň shromáždili před soudem a požadovali její propuštění.

Walter Penrose za poslední dny zřetelně zestárl. Sice se statečně usmíval, aby dceru povzbudil, nikomu v síni však neuniklo, jak zle se mu vede. Několikrát se pokusil s lordem promluvit, ale ten ho k sobě nepustil.

Herbert věděl, že si Lara dělá výčitky, v uplynulých dvou dnech o tom nejednou hovořili. Bála se, že kvůli ní přijde

o místo štolby, což by se pro něj osobně rovnalo katastrofě. Ke každému ze svěřených koní si vytvořil zvláštní vztah a tohle pouto mezi ním a zvířaty bylo jedinečné, skoro jako mezi otcem a jeho dětmi. Těžko jen pomyslet, jak by to dopadlo, kdyby mu zamezili přístup ke chráněncům. Jenže to se nestalo. Určitě si i lord Hornsby uvědomoval, jakou má pro něj její otec cenu. Přesto si Lara dělala starost, že otec teď bude v ošemetné situaci, když mu je zřejmé, že jeho zaměstnavatel je lhář a podvodník a svých cílů dosahuje všemi prostředky.

Herbert v očích své mandantky rozpoznal obavu a pošeptal jí, že soudce Winston Mitchell, pověřený jejím případem, platí za nanejvýš čestného. „Lepšího jsme si nemohli přát,“ dodal, aby strach alespoň trochu zmírnil.

„Je tedy naděje, že bych potom mohla jít s tátou domů?“

„Jakýs takýs důvod k optimismu zde je.“

„Pouze jakýs takýs?“

„No jo...“ Pohládl ji po ruce a poradil jí, aby se uvolnila.

Právník lorda Hornsbyho přečetl vyjádření nepřítomného mandanta. Ten v něm Laru obvinil, že se neustále vměšovala do jeho záležitostí a chovala se svárlivě a násilnicky. Dál uvedl, že jej Lara udeřila hráběmi a vyrazila mu řezák.

Následně byl na místo pro svědky předvolán nadrotmistr Andrews. V obličejí vypadal ztrhaně. Laru popsal jako divokou, mrzutou a obecně nebezpečnou. Soudce Mitchell poslouchal protokol o jejím údajném napadení s velkým zájmem.

Herbert si všiml, jak si Lara na židli vedle něj neklidně poposedává sem a tam. I jemu se čím dál víc přičila nadrotmistrova a lordova téměř doslova totožná vyjádření, která vytvořila obraz nebezpečné a surové mladé ženy. V přípravném stadiu se o ní Herbert snažil získat posudek od ředitele školy Richarda Dunna. Ale přestože si jí kolegové velmi vážili, ředitel se dobrozdání zdráhal vydat. Herbert zjišťoval důvod a dověděl se, že Dunn a Hornsby jsou blízcí přátelé.

Přítom se k němu nedostala informace, že by se ředitel chystal Laru propustit, nicméně ze situace vyvodil, že o místo učitelky pravděpodobně přijde. Prozatím se jí to rozhodl zatajit.

Kromě toho vyzpovídal také rodiče Lařiných žáků. Ti byli bez váhání ochotni dosvědčit její dobrý charakter. Herbert vybral písemná stanoviska tří z nich a nyní je soudu předkládal. Na soudce Mitchella tím nezapůsobil, ten trval na posudku od zaměstnavatele.

„Nemám jej, Vaše Ctihodnosti.“

„Proč ne?“ divil se soudce.

„Pokud jsem informován, ředitel školy je dobrý známý lorda Hornsbyho a není ochoten se dostat do konfliktní situace.“

„Chápu.“ Jeho hlas zněl chladně.

Herbert se zhluboka nadechl a obšírně soudu vylíčil Lařinu verzi událostí. Při tom neopomenul zdůraznit, že Harrison může všechno potvrdit, pokud dá jeho otec souhlas k výslechu.

„Co se týká násilného útoku na nadrotmistra Andrewse, existují nějakí svědkové?“ dotázal se soudce.

„Vaše Ctihodnosti, svědkové skutečně existují. Jeden muž a jedna žena. Bohužel se nám je nepodařilo vypátrat, protože nemají trvalé bydliště.“

„Jinými slovy, svědkové náleží ke kočovníkům?“

Herbert Irving si odkašlal. „Vypadá to tak, Vaše Ctihodnosti.“

Po přestávce soudce Mitchell oznámil, že se na základě stavu věcí rozhodl odmítnout propuštění na kauci, a zdůvodnil to především tím, že schází posudek od Lařina zaměstnavatele. Kromě toho lord Hornsby vyjádřil obavu, že by Lara mohla ve škole vystavovat Harrisona tlaku nebo se k němu chovat nespravedlivě. Lara protestovala, že by nikdy nic takového neudělala. Soudce ji napomenul, aby se uklidnila, a pohrozil jí, že kdyby se to opakovalo, potrestal by ji za

pohrdání soudem. Odmítl také advokátovu žádost o propuštění na kauci s podmínkou. Laru poslal do vězení v Suffolku. Slíbil však, že co nejdříve začne soudní řízení.

„Nicole, neměla bys tu být,“ pokáral soudce Winston Mitchell svou sestru, když k němu vešla do kanceláře v soudní budově.

„A proč ne? Jsem přece tvoje sestra!“ ohradila se.

„Však ty dobře víš proč. Teprve včera jsem zamítl propuštění na kauci v případě, do kterého je zapletený tvůj muž. Musím zůstat nestranný, a tvá přítomnost zde by mohla vyvolat dojem, že jsem zaujatý.“ Mitchell se pokusil případ přehodit na někoho jiného, jenže žádný jiný soudce nebyl volný.

„Winstone, jsem tady právě kvůli slečně Penroseové,“ převkapila ho lady Nicole, odložila si plášť a posadila se. Byla vychrtlá, v neposlední řadě kvůli nervózní povaze, a pleť měla tak bledou, že vypadala skoro jako průsvitná. Tmavé vlnité vlasy jí převážně zakrýval módní klobouk a velké zelené oči měla orámované hustými tmavými řasami. Rozhodně se nejednalo o krásku, spíš působila étericky přitažlivě.

Winston byl téměř o deset let starší a přes boky měl trochu nadváhu. Obličej měl zjizvený, což byl následek silného akné v pubertě, a vlasy šedivé po vážném onemocnění, když mu bylo kolem pětadvaceti let. Zůstal svobodný, nezaložil rodinu, ale nejednou si lidé mysleli, že je Nicolin otec.

„Nesmím o tom mluvit, a ty to víš moc dobře,“ zavrčel.

„Samozřejmě že si toho jsem vědoma. Ale jestli slečnu Penroseovou nepošleš aspoň na nějaký čas do vězení, moje soužití s Royem bude nejspíš nesnesitelné. Od té události je naprosto odporný. Hotová zrůda. A co mu chybí ten zub, už ani nevychází z domu. Však víš, jak dovede být ješitný.“

„Proč nezajde k zubaři a nenechá si udělat náhradu?“

„Protože se bojí, že to bude stejně poznat.“

„Že by se z něj najednou stala zrůda, o tom nemůže být řeči. Já ho vlastně jinak než jako mrzouta a ješitu neznám,“ zasmál se Winston. Švagra totiž nemohl nikdy vystát. Podle jeho názoru Roy neměl ani zbla šarmu, dokonce se mu ani nezdál nijak pohledný. To sice nebylo nutné, kdyby měl alespoň laskavou povahu, jenže ani ta ho nezdobila. Winston se domníval, že mu zděděný titul lorda vyšlapal v životě cestičku a vzbudil jím Nicolinu pozornost. Oblíbila si drahé věci a jakožto lady Hornsbyová měla přístup ke všemu, po čem její srdce zatoužilo: k luxusnímu domu na velkém pozemku, šperkům, šatům, autu se šoférem a uznání obyčejných smrtelníků z hrabství Suffolk. Za to však platila vysokou cenu. Podle Winstonova mínění až příliš vysokou.

„Upřímně řečeno nechápu, proč jsi za něj ještě provdaná,“ vyjádřil již poněkolkáté své přesvědčení. „Ale ať je tomu, jak chce: Nemohu zaručit, že slečna Penroseová půjde do vězení. Už tak bylo těžké ji nepropustit na kauci.“

Sledoval, jak se sestra v křesle hroutí. „Roy tvrdí, že ho Penroseová ztrapnila. Podle mě přehání, ale sám víš, jakými psychickými problémy od války trpí.“

„Vždyť ve válce nebyl dlouho,“ přerušil ji bratr podrážděně. Přirozeně mu bylo cizí zlehčovat, co se stalo, ale nikdy by nestrpěl, aby tím Roy omlouval své špatné chování k jeho sestře.

„Zranění mu dává pocit, že je méně mužný, tím spíš, že tomu přikládá takový význam. Slečna Penroseová se svým činem dotkla přesně tohohle bolavého místa. Dohnalo ho to na pokraj šílenství, to mi můžeš věřit. Je přesvědčený, že pokud nebude dostatečně potrestaná, on bude na posměch celé Anglii.“

„To je přece nesmysl.“

Nicole k němu vzhlížela se slzami v očích. „Winstone, musíš mi pomoci. Roy je den za dnem fakt čím dál horší. Pohrozil mi...“ Hlas jí selhal.

„Čím ti vyhrožoval?“

„Jestli zůstane Penroseová na svobodě, tak prý se se mnou nechá rozvést.“

„No, tím by ti udělal jediné velkou laskavost.“ Winston úlevu nepředstíral.

„Já to myslím vážně.“

„Já taky.“

„Ale jestli se se mnou Roy rozvede, zničí mi život. Nemůžu být zničehonic zase Nicole Mitchellová.“

„Uvědomuješ si vůbec, jak to zní šíleně?“

„Možná. Pro tebe jako úředníka s dobrým platem je svět v pořádku. Ale vidíš mě vážně zase jako šenkýřku u našich v hostinci U Černého býka? Už jenom představu, že tuhle práci musím vykonávat, vnímám jako zlý sen.“

Winston se ušklíbl. Déle než dvacet let rodiče vedli mezi tím již zchátralou hospodu. I on zjišťoval, že Nicole nepasuje do svého dřívějšího života, což ovšem spočívalo v tom, že nyní byla moc zhýčkaná. „Nezáleží na tom, co člověk dělá, hlavně aby byl šťastný.“

Nicole se do velkých zelených očí opět draly slzy. „Já to myslím vážně, jinak bych tě neobtěžovala. Roy mi pohrozil, že se se mnou dá rozvést a vezme mi Harrisona. A bez syna bych nedokázala žít.“

Winstonovo čelo se zachmuřilo. Pomyslel na to, že než Harrison přišel na svět, Nicole prodělala několik potratů. A po porodu lékaři konstatovali, že další dítě mít nemůže. Přesto o pět let později spatřila světlo světa Isabella – její „zázrak“, jak Nicole neustále opakovala. Ztráta dětí by pro ni byla těžká rána. „To by snad neudělal!“ vyděsil se Winston.

„Ale jo! Vážně pochybuješ, že by svou hrozbu uskutečnil? A co by měl Harrison beze mě za život? Roy by s ním zacházel tvrdě a kluk by neměl nikoho, kdo by se za něj aspoň občas postavil a politoval ho.“

Winston z jejího pohledu vyčetl trápení. Nicole byla bezpochyby dobrá matka a synovce měl rád. Poznal, že je citlivý a nesnadno bojuje s úkolem plnit otcovo vysoké očekávání.

Nicméně se Winston nemohl vyhnout jediné možné odpovědi: „Nicole, já tvé dilema chápu. Opravdu. Ale nenechám se tlačit k uvěznění slečny Penroseové proto, abych zachránil vaše manželství. Tyhle problémy si musíte vyřešit sami.“ Rozzuřilo ho, že Roy tímto způsobem Nicole vydírá.

Ta se zvedla, otřela si slzy a oblékla si kabátek. „Winstone, mrzí mě, že jsem se za tebou vydala. Jsi dobrý soudce a neměla jsem tě do téhle situace zatahovat. Prostě jsem nevěděla, co si počít.“

Vtom se přestala ovládat a rozvzlykala se. Bratr ji objal. Její soužení mu div nezlomilo srdce.

Na druhý den zavolal starému známému a kolegovi a domluvili si společný oběd ve městě. Následující noc probděl a doufal, že mu Paul Fitzsimons poradí.

Ve zvolené restauraci výborně vařili a při pouhém pomyslení na báječné polévky a hlavní chody od paní Fellowesové se Winstonovi sbíhaly sliny. Restaurace se nacházela nedaleko jeho bydliště, a když do ní vešel, téměř zela prázdnotou – jako mnohokrát od začátku války. Rozhodl se pro odlehlý stůl, kde si mohli povídat nerušeně. S Paulem se Winston neviděl velmi dlouho, a proto se na setkání s ním těšil.

„Člověče, ty jsi ale opálený!“ uvítal ho zvesela.

„A ty bílý jako sýr – tak jako vždycky,“ zasmál se Paul a podal příteli ruku. „Poslyš, přestalo tady od mého odjezdu vůbec někdy pršet?“

Winston se pousmál. „Pokud si vzpomínám, jednou jsme se dočkali i slunečného dne. Zdůrazňuji: jednoho jediného. Povídej, kam tě tentokrát nohy zavedly.“

„Na sever Austrálie. Tam je stále neskutečné horko – od rána většinou slunečno, odpoledne často hodně dusno. Vlhko bývá jedině v období dešťů, ale to pak lijí jako z konve. Zato

chladno tam nezažiješ nikdy. Dnes mám na sobě poprvé po dlouhých měsících plášť a košili s dlouhými rukávy.“

„To máš štěstí,“ záviděl mu Winston. Odmlčel se, neboť číšník přijímal objednávku.

„Příteli, tebe něco trápí,“ vytušil Paul po chvíli. „Dává ti zase nějaký případ zabrat?“

„Koukám, že mě znáš dobře,“ přikývl Winston. Neměl v úmyslu zmiňovat se o sestře a jejím manželovi. Paul byl sice velmi blízký přítel, přesto chtěl o případu hovořit anonymně.

„Oč kráčí?“

„O jistou mladou ženu obviněnou z toho, že fyzicky napadla jednoho šlechtice a policistu.“

„To vypadá na pořádný trest odnětí svobody.“

„V prvním případě se zapřísahá, že je nevinná, v druhém se prý jednalo o nehodu. Bohužel nemá svědky, kteří by její výpověď potvrdili, ale já jí po pravdě řečeno věřím. Ostatně jde o učitelku, dosud zcela bezúhonnou. Mezi žáky je oblíbená, rodiče jsou jí nadšení a s policií neměla nikdy co činit.“

„Tak ji propust' na kauci.“

„Víš, ono to tak snadné není. Obě údajné oběti trvají na trestu odnětí svobody.“

„Na to nemají právo. Rozhodnutí je věc soudu.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché,“ zašeptal Winston. Moc rád by přítele zasvětil do problému hlouběji, jenomže to nešlo, aniž by se mu svěřil se sestřinými trampotami. S těžkým srdcem změnil téma. „Kam máš namířeno příště?“

„Do Anglie jsem se vrátil hledat učitele ochotné přijmout místo na australském severu.“

„Učitele? Jak to?“

„Skoro všechny mužské tam odvedli do války a děcka jsou jako z divokých vajec. Dělají si, co chtějí. Vůbec už nechodí do školy.“

„Jak je to možné?“

„No, v Austrálii se žije úplně jinak než tady. Děti tráví hodně času venku, na čerstvém vzduchu, a raději než do

školy chodí rybařit nebo plavat. Je tam tak málo učitelů, že jsou třídy mnohem větší, někdy dokonce dvojnásobně, než by měly být. A když za těchto okolností několik žáků chybí, ani se to nepozná. Několik menších škol muselo být zavřeno, protože jim žádný učitel nezbyl.“

„Ještě že my takové problémy nemáme,“ zamyslel se Winston.

4

Lilo jako z konve. Lara měla zplihlé vlasy a voda jí stékala po čúrcích po tváři. Vytrhávala plevel v nekonečně dlouhých řadách mladé mrkve. Sice již měla na ruku puchýře a záda rozbolavělá, ale hlavně že byla pod širým nebem. To se počítalo.

Stejně jako tři další vězeňkyně, které s ní pracovaly na poli, na sobě měla nepromokavý plášť nadměrné velikosti a gumové holínky. Nic z toho ji dostatečně nechránilo, voda jí z vlasů zatékala za límec a na záda a v gumácích již měla dávno mokro. Přesto nereptala. Venku mohla alespoň svobodně dýchat – a to jí už nepřipadalo jako samozřejmost. Ani před nejprudší bouří by z vlastní vůle dovnitř neutekla.

Během čekání na přelíčení vlastně polní práce vykonávat nemusela, ale potom co tři dny nedělala nic jiného, než že civěla na holé zdi cely ve věznici Hollesley Bay, sama požádala, aby směla pracovat venku. Nyní to trvalo týden a z toho čtyři dny přšelo.

Aby se dostala z cely, kde se čtyřiadvacet hodin zdálo jako celý týden, podstoupila by snad cokoli. Pryčna byla tvrdá a deky zapáchaly, jako by v nich spal pes. Kromě toho škrábaly a nehřály. V chladném průvanu, který protahoval zamřížovaným oknem (na to, aby se z něj mohla dívat ven, bylo moc vysoko), se v bezesných nocích třásla. Oči si vyplakala tak, že jí už žádné slzy nezbyvaly. Ze života měla najednou peklo.

„Penroseová! Návštěva!“ zvolala náhle dozorkyně, která se před lijákem schovávala pod přečnávající střechou bloku C.

Lara upustila motyku. „Můj advokát?“

„Ne,“ zavrčela bachařka nerudně.

„Otec?“

„Ne.“

„Tak kdo tedy?“

„Vypadám snad jako informační kancelář? Však uvidíte.“

Lara ji rozpačitě následovala a poslouchala, jak jí klíče cestou po dlouhé chodbě i při odemykání a zamykání cinkají. Vešly do místnosti bez oken, dvakrát větší než její cela a barevně stejné jako všechno ve věznici: šedá podlaha, šedé stěny a šedé dveře. Po obou stranách dost letitého dřevěného stolu stály dvě staré dřevěné židle. Na jedné z nich seděl muž. Až když si ho Lara prohlédla zblízka, poznala v něm soudce Mitchella. Na sobě měl dobře padnoucí černý oblek a kolem krku vínově červenou šálu, která nápadně kontrastovala se sněhobílými vlasy. Svým vzhledem celou místnost rozjasnil a způsobil, že Laře hned tlouklo srdce rychleji. Co tady pohledává?

„Slečno Penroseová!“ oslovil ji a zdvořile povstal. „Jste úplně promáčená. Co děláte v tomhle nečase venku?“ Přísně se podíval na dozorkyni.

Třebaže Lara věděla, že pobyt ve vězení zanechá stopy na jejím zevnějšku, neušlo jí, že ho pohled na ni zarazil. Oči měla vpádlé, vlasy neučesané a šedivý vězeňský mundúr jí kolem těla plandal, neboť za poslední dny dost zhubla. Rozpačitě si ulízla vlhké vlasy. „Pracovala jsem na zeleninové zahradě,“ odvětila tiše.

Právník upřel pohled na její ruce, zarudlé od práce. „V tomhle lijáku? Zacházejí tu s vámi zle?“

„Ne, dělám to dobrovolně.“ Podivila se, že si o ni dělá starost. „Vítám, když mohu být na čerstvém vzduchu.“

„Tak dávejte pozor, ať v tomhle počasí nenastydnete.“

„Momentálně mám úplně jiné problémy než nachlazení. Umíte si vůbec představit, jaké to je, den co den být zavřená ve stísněném prostoru?“ Hlas se jí rozčilením chvěl.

„Ne, nedovedu. Protože obyčejně se lidé dbalí zákonů do takové situace nedostávají.“

Lara byla přesvědčená, že zákony neporušuje, ale nechala si to pro sebe. Dlouze se na soudce zadívala.

„Vás bych zde očekávala jako posledního.“ Rázem se polekala. „Stalo se něco s tátou?“

„Ne, pokud je mi známo, vede se mu dobře. Chápu, že se díváte, co tu pohledávám. Obžalované, které soudím, normálně nenavštěvuji.“

Srdce jí bušilo ještě rychleji. „A čemu vděčím za tuto výjimku?“

Soudce požádal dozorkyni, aby z místnosti odešla, a obrátil se zpět k Laře.

„Posaďte se, prosím. Víte, že se přelíčení s vámi koná již za dva dny?“

„Ne.“ Překvapilo ji to.

„Obhájce vás o tom bude jistě informovat ještě dnes. Jak to vypadá, hrozí vám trest odnětí svobody.“

Lara zalapala po dechu. To snad není pravda! Herbert Irving udělal za uplynulé dny kus práce. V posledním rozhovoru jí plný naděje sdělil, že od jejích dvou dalších kolegů dostal písemně veskrze kladné vyjádření ohledně jejího charakteru. Mimoto vytáhl svědeckou výpověď z jednoho čeledína. Ten sice nebyl přítomen dotyčné události, zato dosvědčil lordovo roztrpčení. A zdravotníci, kteří měli službu během zápasu v pólu, souhlasili, že tuto skutečnost rovněž potvrdí, v neposlední řadě proto, že lordovu tyranii pocítili na vlastní kůži. Lara samozřejmě věděla, že nic z toho nedokazuje její nevinu, ale pořád lepší než nic. Opravdu teď měla být odsouzena za něco, co neudělala? „Ale já jsem nevinná!“ vykřikla zoufale.

„Obě žalující strany to vidí jinak.“

„Tak to tady asi zkysnu na dlouhé roky...“ Hlas jí selhal.

Soudce si ji mlčky prohlížel. „O jednom východisku bych věděl,“ dodal jí po chvílce naději. „Co byste místo vězení řekla dvouletému učitelskému působení v jiné škole?“

Podívala se na něj užasle. „Asi vám nerozumím.“

„Pokud tuto možnost přijmete, můžete trest odnětí svobody obejít. Ovšem pod jednou podmínkou.“

„Pod jakou?“ zeptala se ostýchavě.

„Jestliže z nové školy odejdete, ještě než uplynou ty dva roky, odvedou vás sem zpět a budete si muset celý trest odsedět.“

Nevěřila svým uším. Takový nenadálý návrh! Hleděla Mitchellovi do očí a přemýšlela, co za tím vězí. „Měla jsem za to, že jste mě odsoudil již v přípravném stadiu. Nechcete raději počkat, zda se přece jen nenajdou důkazy o mé nevině?“

„Slečno Penroseová, to by hraničilo se zázrakem. Oba víme, že ve věci prvního případu je Harrison jediným svědkem toho, co se odehrálo mezi vámi a jeho otcem. A co se týká druhého případu, platí prostě, že se svědkové bez střechy nad hlavou považují za nevěrohodné – i kdyby se je vašemu obhájci podařilo vypátrat.“

Uvědomovala si, že soudce má pravdu: nemohli by ji zprostit obvinění. Zřejmě bylo na čase se zajímat o alternativní trest. „Jaký je rozdíl mezi mým dosavadním pracovištěm a školou, kterou mi navrhuje?“ zeptala se váhavě. Představovala si nějakou daleko od civilizace – někde ve velšské vesnici nebo na Skotské vysočině. Nebo se snad jedná o ústav pro zaostalé děti?

„Škola se nachází ve vesničce hodně daleko odsud.“

Aha, takže to uhodla. „Jak daleko?“

„Několik tisíc kilometrů.“

Vytřeštila oči. Tím pádem byly Wales a Skotsko ze hry. Že by ji vyhostil třeba na Island? Či na Sibiř? Někam, kde to bude ještě horší než ve věznici Hollesley Bay? „Kde přesně?“

„Na severu Austrálie. V Severním teritoriu.“

„V Austrálii!“ To jí otřásl. Neznělo to o moc lépe než Island nebo Sibiř. „Hodláte mě zcela vážně vyhnat na opačný konec světa – za něco, co jsem nespáchala?“

„Tak byste se na to dívat neměla. Podle toho, co o vás vím, jste vynikající učitelka. Nebyla by škoda nechat ležet ladem talent, když jsou v Austrálii děti, které by z něj mohly těžit? Navíc se tam neválčí.“

„A co bude s mými žáky zde?“

„V Anglii není o dobré učitele nouze, zato v odlehlých vesnicích Severního teritoria naopak. Myslete na to, jak můžete život těchto dětí ovlivnit.“

Lara už nevydržela sedět. Vyskočila a rozrušeně přecházela sem a tam. Hlavou se jí honily myšlenky. Život v Anglii milovala. A nechtěla opustit otce. Na druhé straně... Má vůbec na vybranou? Odsouzení bylo téměř jisté a natolik se znala, aby jí bylo jasné, že ji dva roky ve vězení zlomí. Místo toho by mohla žít na svobodě a pokračovat v profesi, kterou miluje – třebaže v místě, které dosud znala pouze jako tečku na zeměpisné mapě a z učebnice. Není to lepší alternativa? Cítila, jak ji soudce zkoumá očima a čeká na rozhodnutí.

„Dejme tomu, že vaši nabídku přijmu. Jak se tam dostanu? Vždyť se nacházíme ve válce a jistě není bezpečné cestovat přes půl světa.“

„Nákladní lodí, která přepravuje také pasažéry. Jeden můj známý se právě vrátil z cesty do Austrálie a tvrdí, že to je bezpečné.“

Na moment se zarazil a povzbudivě se usmál. „A navíc je na severu Austrálie stále teplo. Dokonce i za deště. Pokud vím, jsou tam dlouhé písčité pláže a zajímavá zvířata a rostliny. Můj přítel říká, že tam je krásně. Ujala byste se malé školy ve vesničce u slepého ramena řeky Shady Camp, neda-leko přístavního města Darwinu.“

„Tak daleko od otce,“ zašeptala spíš pro sebe. Ta myšlenka se jí zdála nesnesitelná. Koneckonců byli od matčiny smrti neustále spolu. „Nejdřív si o tom musím promluvit s ním.“ Rozhodnutí se vlastně týkalo i jeho.

„Vaši odpověď potřebuji znát před termínem soudního jednání.“ Mitchell vstal. „Pokud mi nedáte vědět, víte, co vás čeká.“

„Dobrá. Ale jestli dám souhlas, ráda bych měla jistotu, že táta nepřijde o práci.“ Bylo to od ní dost troufalé; to si uvědomila.

„Slibuji vám, že se za něj u lorda Hornsbyho přimluvím. Mám zařídít, aby vás otec navštívil?“

„Budu vám vděčná. Děkuji mnohokrát.“

Tu noc Lara nemohla spát. Ráno jí však jedna událost usnadnila rozhodování: Ředitel školy Richard Dunn jí po advokátovi poslal písemnou výpověď. Oznamoval jí, že nemůže zaměstnávat učitelku obviněnou z tělesného násilí, přičemž prý nezáleží na tom, zda je vinna, či nevinna. Na jedné straně jí to div neutrhlo srdce, na druhé měla o důvod víc přijmout Mitchellovu nabídku.

„Tati!“ Přemožena city vcházela ještě téhož dne do návštěvní místnosti. Už už chtěla otci padnout do náruče, ale vtom zakročila dozorkyně. Tělesný kontakt byl zakázán. Proto jej alespoň obdařila láskyplným pohledem. „Moc ráda tě vidím! Jak se ti daří?“ Posadila se proti němu k dřevěnému stolu. Všimla si, jak se chvěje, a tak honem dodala: „Já vím, hloupá otázka.“

„Ach, Laro, dělám si starosti! Stalo se něco?“

„Ráda bych si s tebou promluvila o něčem důležitém.“

„O čem?“

„Včera se u mě stavil soudce Mitchell. Vysvětlil mi, že mi zcela jistě hrozí dva roky vězení.“

„Panebože!“ Walter rázem zbledl.

„Počkej!“ Chtěla ho vzít za ruku, avšak bachařka si varovně odkašlala. „Nadhodil mi jinou možnost. Dva roky učít v jiné škole.“

Walter se napřimil. „To zní báječně. Je v tom nějaký háček?“

„V určitém smyslu ano. Ta škola je v zahraničí.“

„V cizině?“ Zatvářil se nedůvěřivě.

„V Austrálii. Mám učit dva roky v nějaké vesnici na australském severu.“

„To je odsud strašně daleko,“ polekal se. „Naproti tomu... tam nezuří válka. A jestli tím můžeš uniknout trestu vězení, každopádně to je lepší než zůstat tady. Byla bys svobodná a mohla by sis dělat, co se ti zlíbí. Kejvneš na to, že jo?“

„Musím přiznat, že jsem byla zprvu skeptická. Vlastně mě ta nabídka popudila, protože mě trestají za nic. Kromě toho jsem měla pocit, že bych tím nechala ve štychu své žáky. Ale čím déle o tom přemýšlím, tím se mi ta možnost zdá zajímavější. V Austrálii mohu učit nové žáky a konat dobro. Budu pracovat ve vesničce nedaleko slepého ramena Shady Camp.“

„To zní dobře.“ Walterovi se notně ulevilo, a dokonce měl z dcery radost. „Když tam budeš, pro tamější lidi to bude požehnání. A nový výzvy tě vždycky bavily.“

„Ale co bude s tebou?“

„Copak to, já už se nějak protluču. Sice eště dělám u lorda, ale hledám si novou práci.“

„Jenomže Fitzroyovy stáje sis oblíbil!“

„To jo. Ale copak můžu dál pracovat u člověka, co lhal, aby se pomstil mé dceři? Nebejt koní, byl bych už dávno pryč.“

Lara svráстила čelo. „Lorda pusť z hlavy a zůstaň u svých koní.“

„O mě si vážně nemusíš dělat starosti. Tvůj osud je důležitější.“

„Opravdu si poradíš? Pořád jsme přece bývali spolu.“

„Jo. A bude se mi po tobě stejskat. Ale když budu vědět, že seš na svobodě a v bezpečí a děláš, co máš ráda, hned budu odloučení snášet líp.“

Poznala na něm, že to myslí vážně.

„Dva roky utečou rychle,“ dodal. „Budem si psát co nejčastěji.“

„Tati, ty přece nepíšeš nikdy!“ zasmála se.

„Kvůli tobě začnu,“ slíbil. „A i kdybych se k tomu nedokopával často, už teď se těším na tvoje zprávy o Austrálii, tvý nový škole a třídě.“

„Třeba za mnou někdy přijedeš na návštěvu.“

„To by bylo fajn.“

„Tak já tedy tu Austrálii vezmu,“ rozhodla se Lara. Sama tomu ještě nebyla schopna uvěřit.

5

Květen 1941

„Laro, tady jste!“ povzdechla si Suzie Wilksová úlevou, když dveřmi otevřenými dokořán vešla do kajuty pod hlavní palubou. Bylo sice teprve krátce po osmé ráno, ale už teď bylo horko nesnesitelné. Měla na sobě letní šaty s pestrým květinovým vzorem. Byly to jedny z dvojích, které vlastnila, a rozhodně neodpovídaly Lařinu vkusu. Nehledě ke křiklavým barvám působily jaksi neotesaně a nijak nezakrývaly nositelčinu hruškovitou postavu. Lara nad nimi kroutila hlavou, pozvolna však začala Wilksově závidět materiál: bavlnu.

Sama byla oblečena do šatů broskvové barvy, které pěkně obepínaly útlé tělo, jenomže byly ušité ze syntetické tkaniny a lepily se ke kůži jako plášť do deště pokrytý uvnitř potem. Mimoto Suzie nesundávala z hlavy velikánský slaměný klobouk. Lara ho nejdřív přirovnávala k ošklivému mexickému sombrero, ovšem nyní musela se skřípěním zubů uznat, že na palubě skýtá perfektní ochranu před nelítostnými slunečními paprsky – pokud zrovna nefouká vítr. Právě teď jej Suzie používala jako vějíř.

Lařiným slušivým šatům a střevíčkům na vysokém podpatku se lidé na palubě občas pošklebovali. Ona sama se již nemohla dočkat, až si v Austrálii konečně koupí lehčí šaty, ale mezitím se musela spokojit s nejchladnější blůzou s dlouhými rukávy a sukní. Nylonové punčochy si už nenalékala vůbec a převážně chodila naboso.

„Ptalo se po vás několik žáků. Chtějí se dozvědět víc o Gíze a pyramidách, ale nikdo z nás nedokáže jejich touhu po věděni uhasit,“ pokračovala Suzie. „Když jste se neukázala u snídaně, dělali jsme si starosti. Co tady dole vlastně děláte? Nahoře na palubě už máme přes dvacet sedm stupňů.“

„Neměla jsem na jídlo ani pomyšlení. Co jsme nechali Středozemní moře za sebou, necítím se ve své kůži.“ Lara ležela ve své kóji v úzké kajutě, kterou na lodi *Neptuna* sdílela se Suzií a čtyřmi dalšími ženami. Naštěstí jí připadla jedna z horních pryčů, hned vedle kulatého okénka otevřeného dokořán. Avšak vánek, který jí proudil, nepřijemně hučel.

„Dnes je to horší než jindy. Zřejmě si nejprve musím na horko zvyknout. Jestli je v Darwinu také takové, nevím, jak se s ním vyrovnám.“

„Proti té zimě v Anglii to je vskutku výrazný přechod, ale brzy se aklimatizujete.“

„Snad dostanete za pravdu,“ odvětila Lara nepřesvědčivě.

Deset dnů předtím *Neptuna* pod velením kapitána Kevina Callahana, Australana s irskými kořeny, vyplula ze Southamptonu. Nákladní loď s jedenáctičlennou posádkou převážela vedle vlastního nákladu rovněž třiapadesát cestujících, mezi nimi patnáct dětí. Během plavby přes Atlantský oceán se Laře vedlo poměrně dobře, až na několik drsných dní. I ve víchru se ráda zdržovala na palubě. Na rozdíl od většiny ostatních, které téměř do jednoho stihla mořská nemoc. Také ona někdy trpěla stísněným pocitem, ale úzká kajuta jí tolik připomínala věžeňskou celu, že raději zůstávala nahoře. Postupně si na omezený prostor zvykala, zvláště když byly dveře otevřené a v kajutě pobývala sama.

„Pojďte za námi na palubu,“ pobízela ji Suzie. „Aspoň tam není takové dusno jako dole. Kromě toho budeme co nevidět doplňovat palivo v Búr Saídu. Podle posádky k nám zavítají obchodníci na malých člunech a budou nám prodávat rozličné zboží. Přinejmenším to znamená změnu, a navíc si můžeme pořídit něco hezkého.“

„Já nevím...“

Suzie se posadila vedle Lary a dívala se na ni soucitně. „Schází vám otec, vidíte?“ Lara měla knedlík v krku a pouze přikývla. Věděla, že i ostatním cestujícím se stýská po domově, ale otec jí chyběl den za dnem víc a víc. Suzie to měla snazší, neboť její manžel se nedávno vystěhoval do Austrálie, hledal si práci a bydlení v Perthu. Většinu čekal nový život a ten dřívější hodili za hlavu. Suzii a dalším pasažérům Lara vyprávěla, že má namířeno do Darwinu, aby se tam věnovala učitelskému zaměstnání. To, že neměla jinou volbu, si uvážlivě nechala pro sebe.

Čtvrtý den plavby rodiče využili Lařina povolání a požádali ji, aby věnovala pár vyučovacích hodin jejich dětem, protože ty se převážně nudily a byly čím dál neklidnější. Laře žáci strašně chyběli, a tak jí to přišlo vhod a souhlasila. Věkové rozpětí dětí sahalo od šesti do šestnácti let, navíc na lodi neměli učebnice, a to vyučování ztěžovalo. Vyučovací hodiny se rovnaly spíš diskusním kroužkům a mnohé lekce probíhaly formou her a divadla, což všechny účastníky nesmírně bavilo. Avšak dnes ráno se Lara nedokázala přinutit vstát. Od předešlého dne se cítila, jako by ji zahaloval hustý černý mrak.

„Sid oznámil, že zajde na souš a hodí nám na poštu dopisy,“ informovala ji Suzie v dalším pokusu ji přimět vstát. Sid byl členem posádky a ukázal se jako osobnost. S prohnáním úsměvem tvrdil, že má v každém přístavu nějakou dívku, ale zbytek posádky se tomu jen smál. „Napsala jste přece otcí, ne? Jistě z toho bude mít radost.“

„Předala byste, prosím, Sidovi můj dopis?“ poprosila Lara mátožně.

„Ne, to určitě ne,“ odmítla Suzie rezolutně. „Melancholie vám nedělá dobře. Zažeňte ji. Věřte mi, vím, o čem mluvím. Vzchopte se a pojďte na palubu.“

Za tu dobu Lara Suzii, která v Anglii pracovala jako zdravotní sestra, poznala natolik, aby věděla, že to nevzdá. Vstala